

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Není sporné, že žalobce byl jako traťmistr státních drah přeložen dnem 1. ledna 1926 na trvalý odpočinek a že má nárok na státní požitky. Nižšími soudy bylo zjištěno, že žalobce jest od 11. dubna 1927 zaměstnán u městské obce K. jako silniční dozorce, že má od 1. prosince 1928 za to měsíční plat 1.000 Kč a že byl přijat prozatímně na šestitýdenní výpověď. Z těchto zjištěných, pokud se týče nesporných skutečností dovedl odvolací soud správně, že se na žalobce vztahuje ustanovení § 17 odst. (2) čís. 1 zák. ze dne 22. prosince 1924 čís. 286 sb. z. a n., nikoliv ustanovení § 18 téhož zákona, jež má na mysli výdělečné příjmy jiného druhu, než jsou příjmy uvedené v předchozím § 17. Byl-li žalobce přijat do služeb obce K. jako silniční dozorce, jest ho pokládati za zaměstnance veřejnoprávní korporace uvedené v § 28 zák. čís. 286/1924 sb. z. a n. a nezáleží na tom, že tento jeho služební poměr jest jen prozatímní a vypověditelný, a že se na žalobce, jak tvrdí, nevztahují zákony ze dne 23. července 1919 čís. 443 sb. z. a n. (o obecních úřednících) a ze dne 17. prosince 1919 čís. 16 sb. z. a n. z roku 1920 (o trvale ustanovených obecních zřízeních), neboť v tomto směru zákon čís. 286/1924 sb. z. a n. v § 17 odst. (2) čís. 1 a v § 20 odst. 2 b) nikterak nerozlišuje. Pokud se v § 20 odst. 2 b) poukazuje na § 28, jest tímto poukazem zřejmě vysloveno jen, že veřejnoprávními korporacemi jest rozuměti země, župy, okresy a obce, n e l z e však z tohoto poukazu nikterak vyvozovati, že se ustanovení § 20 odst. 2 b) vztahuje jen na takové zaměstnance těchto veřejnoprávních korporací, pro něž platí zákony čís. 443/1919 a čís. 16/1920 sb. z. a n. a jež dovolatel označuje jako zaměstnance »normované«. O nejasnosti zákona v tomto směru nelze mluvit.

Čís. 14004.

V pracovním soudnictví není přípustná delegace jiného soudu z důvodů vhodnosti.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1934, Nd I 476/34.)

Nejvyšší soud odmítl návrh žalovaného, by z důvodů vhodnosti byl delegován jiný pracovní soud.

Důvody:

Žalovaný navrhl za sporu projednávaného před pracovním soudem v Praze, by na místě tohoto soudu byl z důvodů vhodnosti, jež uvádí, delegován buď pracovní soud v Brně neb oddělení okresního soudu v Boskovicích pro spory pracovní. Je tedy především řešiti otázku,

zda je v pracovním soudnictví podle zákona ze dne 4. července 1931 č. 131 sb. z. a n. přípustná z důvodů vhodnosti delegace soudu téhož druhu a zda platí pro obor tohoto soudnictví také předpis § 31 j. n. K otázce té jest dáti odpověď zápornou. Zákon upravuje v §§ 2 a 42 (a pro zvláštní případy také v §§ 11 a 38) místní příslušnost způsobem vyčerpávajícím a výlučným. Zákon se nikde nezmiňuje o delegaci z důvodů vhodnosti a nikde neodkazuje na předpis § 31 j. n. Nutnost použití tohoto předpisu nevyplývá ani z povahy věci. Z ustanovení § 19 o podpůrné platnosti předpisů o řízení před soudy okresními ve věcech sporných nelze rovněž pro řešenou otázku nic vyvozovati, ježto tu nejde o řízení, nýbrž o příslušnost, která je v dotčeném zákoně upravena zvláštním způsobem. Přenechává-li zákon zvláštním předpisem (lex specialis) v § 2 volbě žalobcově, u kterého z pracovních soudů tam uvedených chce dáti spor projednatí a rozhodnutí, znamenalo by to zásah do tohoto práva žalobcovy volby a maření účelu zákona, jenž chtěl žalobci usnadniti přístupnost soudu, kdyby příkazem vyššího soudu (delegací) byla příslušnost přesunuta na jiný soud podle toho, jak by se to druhé straně hodilo. Není-li návrh na delegaci podle § 31 j. n. vůbec přípustný, nutno jej odmítnouti a nelze se obíratí jeho obsahem, zejména uplatněnými důvody vhodnosti.

Čís. 14005.

Služební poměry zaměstnanců Společnosti brněnských pouličních drah elektrických v Brně.

Smlouvou ze dne 1. prosince 1898 mezi obcí Brněnskou a rakouskou společností »Union« (právní předchůdkyní Společnosti brněnských pouličních drah elektrických) byly upraveny jen právní poměry mezi společností »Union« a obcí Brněnskou jako koncesionářkou pouličních drah. Zaměstnanec Společnosti brněnských pouličních drah elektrických v Brně nemůže z ustanovení § 19, odstavec 5, smlouvy vyvozovati nárok na vrácení jemu srážených příspěvků na nemocenské a pensijní pojištění.

Zaměstnanec Společnosti brněnských pouličních drah elektrických, dav si vyplátiti jednorázovou výpomoc, jež podle vyhlášky měla býti i náhradou za odpracované hodiny nad zákonnou pracovní dobu, dal na jevo, že souhlasí s dohodou o náhradě za hodiny přes čas do té doby odpracované.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1934, Rv II 837/32.)

Žalobce byl ve službách žalované Společnosti brněnských pouličních drah v Brně od 15. května 1900 až do 1. května 1930, kdy byl dán do výslužby. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované vrácení toho, co mu žalovaná srazila na příspěvcích k nemocenskému a pensijnímu pojištění, a odměny za práci přes čas. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, mimo jiné z těchto důvodů: Smlouvou, která byla v roce 1898 (dne 29. listopadu pokud se týče 1. prosince